

Dagmar Čechová

ilustrace Zuzana Slánská

KRISTIÁN A TAJEMSTVÍ ŠKOLNÍHO KABINETU

ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-908077-1-6

ID 064-01

Náš milý Kristiáne,

tuto knížku Ti věnují a všechno nejlepší k 7. narozeninám přejí

teta Bára a strýc Lubča

14. dubna 2026

Úvod

Christian Mann je docela obyčejný zvědavý kluk, který žije v Kyjově s maminkou a tatínkem. Už od 14. dubna 2019, kdy poprvé vykoukl na svět, jeho okolí tušilo, že Kristián jednou dokáže něco velkého. Na první pohled vypadá Kristián jako každý jiný kluk. Má hnědé vlasy a modré oči, není ani moc malý, ani moc velký, je tak akorát. Na sobě rád mívá zelenou mikinu nebo tričko.

Toto je příběh, který se možná stal a možná taky ne. Každé dítě, které se poprvé chystá do školy, ví, že se v ní skrývá spousta nových a neznámých věcí. Třeba různá zákoutí, kterým je lepší se vyhnout. Někde jsou to temné šatny, jinde zase nářadovna za tělocvičnou, ale mezi nejzáhadnější místa patří určitě učitelské kabinety.

Když se Kristián pustí do luštění velké záhady a přizve si k tomu své kamarády Davida a Moniku, můžete si být jistí, že se z toho vyklube prima dobrodružství.

Přijdou děti celé té věci na kloub? Nejlepší bude, když si to všechno hezky přečtete sami...

1. Ráno

„No tak, **Kristiáne**, koukej vstávat! Za chvíli musíš do školy a předtím je potřeba se pořádně nasnídat. To přece víš,“ popoháněla **maminka Kristiána** z vyhřáté postele.

Samozřejmě, že to věděl, však mu to taky **maminka** zdaleka neříkala poprvé. Potřeboval si doplnit vitamíny a minerály a nastartovat své tělo pro nový den. Jeho mozek tak začne rychleji a lépe pracovat a on dobře zvládne všechno nové, co se na něj ve škole chystá. Jenže o to právě šlo.

„A vážně musím? Když já tam dneska nechci,“ zakňoural **Kristián** a přikryl si hlavu polštářem, jako by tak mohl zmizet **z maminčina** dohledu, ztratit se a zůstat doma. Samozřejmě věděl, že mu to neprojde. O chvíli později skutečně ucítil, jak se jeho matrace jemně zhoupala, když na ni **maminka** dosedla, a přes víčka znovu zahlédl denní světlo, poté co polštář odhrnula.

„Děje se něco?“ zeptala se starostlivě a hladila ho přitom po **hnědých** vlasech. „Je ti dobře?“ Sáhla mu na čelo, ale zvýšenou teplotu na své dlani necítila. Dál se tedy pídila po tom, proč se synkovi nechce do školy. „Nelíbí se ti tam? Neubližuje ti někdo?“

Kristián nechtěl mamince přidělovat starosti, a už vůbec jí nechtěl lhát. Nikdo mu ve škole neubližoval, jen... Na chvilku zaváhal, zda se mamince se svými obavami nemá svěřit. Jí přece může říct všechno. Kdykoli ho něco trápilo, byla tu maminka pro něj. Ale s tímhle by mu stejně pomoci nedokázala. Nejspíš by se jenom usmála a řekla něco jako, že už je přece velký kluk a nemá se proč bát. Jenže Kristián věděl své.

Do školy chodil poměrně krátce, i tak už ale dobře věděl, kde co je, kde má šatnu a třídu, kam se chodí na tělocvik nebo na oběd i v kolik zvoní na hodinu a na přestávku. Na ty se ostatně těšil nejvíc. Mohl si povídat se spolužáky a někdy si taky hráli a hlavně nemuseli sedět v lavicích. Protáhnout si nohy po dlouhých minutách sezení přišlo dětem náramně vhod.

Kristián ale taky věděl, že se v budově školy skrývají kouty, ze kterých se mu občas ježily chloupky na rukou. Ne snad, že by se přímo bál, bylo to spíš takové zvláštní šimrání. Tak třeba nářadovna za tělocvičnou, která skrývala hromadu neuvěřitelných pokladů – byly tam různé nástroje a náčiní, u kterých si Kristián nedovedl představit, k čemu jsou. Těšil se, až na to ve vyšších ročnících přijde. Opatrně našlapoval i kolem kanceláře paní hospodářky, která občas na někoho zvýšila hlas a jindy

se zase smála tak hlasitě, že to bylo slyšet i přes zavřené dveře. Té paní bylo zkrátka všude plno.

Nejvíce se ale měl na pozoru před učitelem Matějkou. A protože paní učitelka, která běžně měla jejich třídu na všechny předměty, už nějaký čas stonala, poslali jim dočasně na suplování právě jeho. Byl to takový zvláštní člověk. Nebyl vůbec zlý, spíš někdy vypadal, jako by pocházel z jiného světa nebo z jiného století. Vlasy mu trčely do všech stran, jako by se snad nikdy nečesal, a často byl roztěkaný a zdálo se, že je myšlenkami úplně někde jinde než ve třídě. Mluvil velmi tiše, a i když uměl dětem docela dobře vysvětlit čtení nebo počítání a věděl spoustu zajímavých věcí hlavně o přírodě, někdy mu žáci moc nerozuměli. Neusmíval se a místo, aby je pochválil, když něco věděly, vždycky pronesl jen dvě slova: „Tak jest.“ A co na něm bylo ze všeho nejhorší – na hodiny prvouky s sebou rád nosil vycpaná zvířata. A těch se **Kristián** někdy opravdu bál.

Ty vycpané chudinky na něj kulily skleněné oči, některé i cenily zuby a všechny měly takový strnulý, neživý výraz. Bývaly zaprášené, a přesto je učitel Matějka pořád hladil, jako by to byla živá zvířata. Vyprávěl jim o jejich životě a **Kristiánovi** bylo strašně líto, že jsou přitom už bůhvíjak dlouho mrtvé. A občas – a to bylo

úplně nejhorší – pan učitel některé z dětí požádal, aby mu je pomohly odnést do kabinetu. Kristián si mockrát představoval, jak to tam asi vypadá. Kolik těch zvířecích mumií takový kabinet schovává? A jak děsivé to musí být, když jich z každého regálu takhle strnule zírá hned několik?

A hádejte, čím dnes jejich rozvrh začínal? No jistě, právě prvoukou a hned dvěma hodinami za sebou! Kristián cítil v kostech, že tentokrát to nebude jen tak. Dnes se určitě něco stane.

Nakonec se rozhodl, že tím maminku nebude zatěžovat. Poslušně vyskočil z postele a upaloval k připravené snídani. Dnes bude pořádné posilnění určitě potřebovat!

2. Před školou

Nakonec to do školy stihl jen tak tak. Dokonce musel trochu popoběhnout.

„Ahoj Kristiáne,“ zdravili ho už z dálky David s Monikou, jeho nejlepší kamarádi. Přeslapovali před budovou školy s batohy na zádech a netrpělivě ho vyhlíželi. Byla to taková jejich tradice. Vždycky se sešli venku a do šaten přicházeli společně. Obvykle si přitom stihli i trochu popovídat o tom, co je nového. Dnes jim ale moc času nezbývalo.

„Kde jsi tak dlouho?“ zajímalo Moniku. „Už jsme si mysleli, že snad dneska ani nedorazíš.“

„Měl jsem velkou snídani,“ vysvětlil jim Kristián s rukama v kapsách své oblíbené zelené mikiny. „Potřeboval jsem nabrat hodně sil.“

„Dneska přece nemáš tělocvik,“ podivil se David. Pro něho bylo největším výdajem energie všechno běhání a skákání a vůbec sportování. To je samozřejmě pravda – nejvíc se člověk unaví sportem a pak musí všechnu tu energii získat zpátky nejlépe něčím zdravým a výživným.

„To ne, ale máme prvouku,“ zvedl Kristián dramaticky obočí. Kamarádi pochopili.

„A jéje! Matějkovy vycpané potvory,“ zakoulela **Monika** očima. „Vypadají děsivě.“

Kristián se v duchu zaradoval, že v tom není sám, ale **Monika** byla holka, takže se to nedalo úplně srovnávat. Když se něčeho bojí holka, nikoho to tak moc nepřekvapí. Jako by se snad kluci nemohli bát úplně stejně! A navíc, **Kristián** neměl ani tak strach, spíš mu to bylo... zvláště nepříjemné. Běhal mu z těch vycpaných zvířat mráz po zádech.

„Jsou hrozně divný,“ potvrdil naštěstí vzápětí i **David**. „Vždycky mám pocit, že koukají jenom na mě, jako bych je snad vycpal já.“

Přesně!

„Tak jest,“ potvrdil **Kristián** a všichni tři se tomu společně zasmáli.

„Tak co kdybysme si potom odpoledne trochu spravili chuť a někam šli?“ navrhl **David**. „Třeba na hřiště nebo do parku?“

Kristián souhlasně kývl. Těšil se, že si spolu užijí trochu legrace a třeba i nějaké to malé dobrodružství. Dneska jasně cítil v kostech, že bude zajímavý den – a jak jinak ho strávit než s kamarády?

„Jasně, tak se sejdeme jako vždycky a domluvíme se,“ potvrdila **Monika**. Právě v tu chvíli se rozezvučel zvonek, popohánějící poslední opozdilce směrem k šatnám.

Všichni tři se svorně rozběhli ke dveřím. Po setkání s oběma kamarády se už **Kristián** cítil o poznání lépe. Ale to podivné mravenčení a tušení, že se něco stane, ho neopouštělo.

3. Prvouka

Pan učitel Matějka vstoupil do třídy zároveň s dalším zvoněním – a nebyl sám. Přesně, jak se **Kristián** obával, kromě velkého notesu s poznámkami nesl i malé hnědé zvířátko s nepřítomným skleněným pohledem. **Kristiánovi** trochu připomínalo fretku, kterou kdysi viděl naživo, ale nemělo bílou hlavu a zdálo se mu větší. Sedělo na kousku větve a při chůzi pana učitele se kymácelo ze strany na stranu.

„Posadte se,“ pokynul žákům učitel Matějka a s velkou opatrností postavil větev s vycpanou šelmičkou na stůl. Všechny děti zvědavě hleděly jen na ni. Za ta léta už ho nepřekvapovalo, že mu děti přestaly věnovat pozornost, a tak si ji zjednal sám: „Ví někdo z vás, co je to za zvíře?“

„Kuna,“ ozvala se v první lavici Anelka. Nejenže to byla šikovná a chytrá dívka, ale hlavně měla tátu hajného, takže spoustu lesních zvířat znala z domova. **Kristián** jí to někdy trochu záviděl. Muselo to být hrozně zajímavé. I když na druhou stranu mu vadilo, že spoustu těch zvířat Anelčin táta zabíjel. Anelka jim vysvětlovala, že se to musí, aby se nepřemnožila a nezničila všechnu přírodu

nebo se nepožrala navzájem, ale i tak to **Kristiánovi** bylo líto.

„Tak jest,“ potvrdil pan učitel a ani maličko se přitom neusmál. „Konkrétně kuna lesní,“ pokračoval ve výkladu a pohladil tu vycpanou chudinku přes celý hřbet. „Jak její jméno napovídá, žije v lese, nejlépe jehličnatém, konkrétně na stromech.“

„A taky u nás na půdě! Dělá tam hrozný kravál a někdy kvůli ní nemůžu spát,“ poznamenal kdosi v zadní lavici.

„A u sousedky v kurníku. Žere jí tam vajíčka i slepice!“ ozval se druhý hlas.

„A v našem autě! Překousala nám kabely a táta pěkně vyváděl,“ přidal se k nim další spolužák. Najednou to vypadalo, že s kunou má zkušenosti kdekdo. **Kristián** jenom zíral.

Pan učitel Matějka nehnul ani brvou, ale hned své žáky opravil: „To nebyla kuna lesní, nýbrž její blízká příbuzná, kuna skalní. Ta se na našem území vyskytuje daleko častěji, a hlavně se zdržuje převážně v lidských obydlích. Oproti ní se kuna lesní téměř výhradně drží stranou od člověka. Obává se totiž jakéhokoliv tvora, který je větší než ona. Tudíž i tu slepici by zakousla pouze ze strachu,

v sebeobraně. A kabely by jí rozhodně nechutnaly – živí se drobnými živočichy a ovocem.“

„Jo, loni nám sežrala třešně,“ posteskl si nějaký dívčí hlásek v řadě u okna a učitel Matějka káravě pozvedl obočí.

„Jak už jsem zmínil,“ pronesl hromovým hlasem a pohladil přitom vycpanou kunu lesní, jako by ji chlácholil, aby si z těch pomluv na svoji adresu nic nedělala, „to nebyla ona!“ Pak si všiml, že děti polekal, a trochu ubral: „I ty vám s největší pravděpodobností sklidila kuna skalní. Kdyby se vám ji podařilo zahlédnout, viděli byste, že má bílou náprsenku, která vede až na tlapky. Na rozdíl od téhle, která ji mívala pěkně žluťoučkou, i když už to není moc poznat.“ Snažil se rukávem oprášit kuně její časem řádně zašedlou náprsenku. „U kuny lesní ale nikdy náprsenku nenajdete na tlapkách, vždy pouze na krku a na hrudi.“

Kristián pozoroval pana učitele a znovu si uvědomil, že to nejdivnější na něm je, že se s vycpanými zvířaty mazlí, jako by byla skutečná. Ona samozřejmě kdysi dávno byla živá, ale pan Matějka jako by si ten čas, který mezitím uplynul, snad ani neuvědomoval. Jako by se zasekl v minulosti a stále si myslel, že je kuna živá a má nějaké pocity. Připadalo mu to velmi zvláštní a nedokázal

na to přestat myslet. Učitelův výklad mu tak šel jedním uchem tam a druhým ven.

Výuka se poté přesunula k obecnému povídání o lese, o stromech, mechu a houbách a **Kristián** se zasn timer. Jak rád by místo vysedávání v lavici hledal hříbky, babky, klouzky a křemenáče! Běhal by od jednoho hnědého či oranžového kloboučku ke druhému a radoval se z toho, že jich zase našel nejvíc. Důsledně by přitom překračoval jedovaté muchomůrky i další houby, které nesbírali, aby je neponičil. Některé z nich by totiž mohla chtít k večeři spořádat lesní zvěř a ty ostatní mohly alespoň dělat v lese parádu. Dobře věděl, že na ně nemá šlapat nebo je jinak úplně zbytečně ničit. Moc rád při houbaření s ostatními soutěžil v tom, kdo najde první houbu, kdo největší nebo nejhezčí, kdo jich nasbírá nejvíc...

„**Manne!**“ zahřmělo v tu chvíli nad jeho hlavou. **Kristiána** to probralo.

Chvíli nevěděl, kde je a co se děje, než mu došlo, že pan učitel Matějka stojí u jeho lavice a nespokojeně se mračí. Poslušně vstal, s hlavou sklopenou, protože netušil, co se od něj očekává.

„Co jsem právě říkal?“ Pan učitel se tvářil velmi přísně. **Kristián** neuměl odpovědět. Vůbec ho totiž nevnímal. „Zopakuj mi, co jsem řekl,“ vyzval ho učitel znovu.

7. Nekonečné hádání

„A jéje,“ poznamenal **Kristián**, který jako první zvedl hlavu, jak jim srnec poradil. Oba kamarádi ho jako na povel napodobili a uviděli to taky. Dopis visel na jedné z větví přímo nad nimi, a to poměrně vysoko.

„Žádný problém, vylezu tam,“ nabídl se **David**. Byl ještě rozpálený z dobrodružství v jeskyni, a skutečně začal na kmen šplhat, jako by snad byl nějaká opice. Na šplhání se při tělocviku vždycky těšil, protože mu šlo, a lézt po stromech ho bavilo snad odjakživa. Tento modřín měl navíc pevné větve nepříliš vysoko nad zemí, takže po nich vyběhl jako po schůdkách.

Když pak i s dopisem slezl zase dolů, vyslovil **Kristián** nahlas to, co ho napadlo už před chvílí. „To je skvělé, jak každý z nás umí nebo ví něco jiného a dohromady se výborně doplňujeme.“

„Moudrá sova měla pravdu,“ podotkla **Monika**, „jsme opravdu dobrý tým.“

Usmáli se na sebe a pak **David** začal konečně číst:

*„I když bývám maličká,
jsem moc dobrá kulička.
Když mě necháš dlouho zrát,
můžeš se mnou malovat.
Mé barvy se nelekej,
plnou hrst si natrhej.
Žes mě jedl, neutajíš,
nápovědu se však dovíš.“*

„To je snadné, to jsou přece borůvky!“ zajásal **Kristián**. „Vždycky mám po nich celou pusku fialovou.“

„No jo, ale podívejte se, co je tady všude borůvčí,“ rozhodila **Monika** nešťastně rukama. „Jak v něm budeme další dopis hledat?“

„Asi to bude chvílku trvat,“ souhlasil **David**, „ale měli bychom se do toho pustit, ať to stihneme. Zbývá nám asi osmnáct minut.“

A tak se znovu rozprchli. Procházeli borůvčím a občas si zobli sladkou kuličku. Chvilku to trvalo, než **Kristián** vítězoslavně vykřikl: „Mám ho!“ Když k němu kamarádi přiběhli, měl pusou celou zmalovanou do modra.

„Tak čti! Co je tam?“ nakukoval mu **David** přes rameno.

*„Najdi barvu společnou
pro chytrou kmotru všetečnou
a taky houbu výtečnou.“*

„To je všechno?“ ujišťovala se **Monika**. „Nic víc tam nepíšou?“

Kristián jen zakroutil hlavou a ukázal jí dopis, aby se mohla přesvědčit na vlastní oči. Nahlas pak uvažoval: „Chytrá kmotra se v pohádce říká lišce. Ta je zrzavá. Stejně jako třeba křemenáč nebo klouzek. Ale je to opravdu ono?“

„I kdyby bylo, tak co s tím?“ podotkl **David**. „Asi to bude zrzavá barva, ale nevíme, co s ní ani kde hledat dál.“

„Tak to jsme asi v háji,“ prohlásil **Kristián** a posadil se do borůvčí.

Oba kamarádi se k němu sklesle přidali. Copak tady v tom lese budou muset zůstat navěky? Nejenže neznají odpověď, pro kterou sem přišli, ale ani nevědí, jak se odsud dostat zpátky! Čas jim přitom nemilosrdně ubíhal.

„Já se jdu aspoň najíst,“ prohlásil nakonec David a šel si nasbírat další borůvky. Jak tak ohýbal jejich větvičky, aby se dostal k největším a nejchutnějším bobulím, náhle vykřikl: „Hele, tady je další dopis!“

Kristián s Monikou okamžitě ožili a rozběhli se k němu. Už cestou slyšeli, jak kamarád čte:

*„Seber tenkou větvičku,
klacík, hlíny trošičku,
stéblo trávy, mokrý jíl,
za chvíli máš první díl.
Přidej listí, pavučinu,
pár kamínků, zase hlínu,
dokola to opakuj,
všechno pěkně zapracuj.
Když to stokrát uděláš,
nakonec mě umotáš.“*

„To nám vyprávěl pan učitel Matějka!“ vzpomněl si Kristián. „Takhle si přece ptáci staví hnízda! Tohle

všechno nanosí, slepí k sobě a udělají z toho takovou mištičku, kam potom snáší vajíčka.“

„Skvělé. Takže máme zrzavé hnízdo? Vůbec to nechápu,“ ztrácel už David trochu nervy.

„To nemůže být všechno. Musí tu být další dopisy,“ rozhlížela se Monika. „Nakonec to nějaký smysl dávat musí.“

Znovu se tedy pustili do hledání. Po pár minutách vykřikli oba kluci téměř najednou: „Mám!“ Seběhli se dohromady a jako první přečetl svůj dopis Kristián.

*„Přišel k nám host bez pozvání,
jiný je už na pohled.
Nepatří k nám, ani zdání!
To ví každé dítě hned.“*

Pak dopis otočil a na druhé straně našel obrázky různých zvířat. „Jelen, liška, kuna, pták, divoké prase, jezevec, srnka,“ jmenoval je. „Jak máme vědět, který z nich tam nepatří a proč?“

„Mě teda jako první napadlo, že pták jako jediný z nich má jenom dvě nohy, ti ostatní mají čtyři. Ale to by asi bylo až moc snadné,“ kroutil hlavou David. „To nebude ono.“